

Veerle Solia

Van: Mediadoc <fa634702@skynet.be>
Verzonden: vrijdag 22 juni 2012 0:18
Aan: Mediadoc
Onderwerp: Groene Belg 732: Hollande's immense taak / G20 gijzelt Rio-top / Duitse klacht
Die Linke streep door ESM / België, een Franse kolonie ?

De Groene Belg 732

Onafhankelijk Belgisch e-dagblad - 22/06/2012 - 12 pagina's

***Hollande's immense taak / Gijzelt G20 Rio-top ? / Klacht Die Linke streep door
ESM / België, een Franse kolonie ?***

LE PREMIER MOT

De immense taak van François Hollande

Zo'n 28 keren heeft oud-RTBF-journalist Hugues Le Paige ons aan een beter inzicht geholpen in de Franse verkiezingen. Vandaag rondt hij af met een hoopvol bericht. François Hollande heeft voor links meer macht bijeengewerkt dan lang niet meer gezien was. Maar zijn opdracht is minstens even groot, want hij moet

niet alleen Frankrijk af helpen van de gevolgen van het neoliberalisme, maar liefst ook de rest van Europa. En als het even kan zelfs de wereld. In **Rio** sprak Hollande alvast zijn teleurstelling uit over de manier waarop het daar nu aan toegaat. Maar of hij er nog beterschap in krijgt ?

Al onze belangstelling voor het links republikeinse Frankrijk mag echter niet doen vergeten dat onze zuiderbuur vaak een vraatzuchtig kantje heeft. Vandaar het dossiertje van de BUB vandaag over Frankrijk als bedreiging voor België. Het gevaar komt inderdaad niet altijd van de overkant van de Rijn. (jjpe)

France: Journal de campagne (28) ***Conclusion toute provisoire . . .***

Quel parcours ! Les victoires électorales accumulées tendent à faire oublier le chemin qu'a tracé François Hollande depuis un an. Et pourtant ce fut loin d'être un fleuve tranquille. Car, en moins de douze mois, l'homme de la Corrèze est passé du statut de candidat méprisé par ses adversaires et moqué par certains de ses amis aujourd'hui ministres à celui de Président ayant en main les pouvoirs les plus étendus depuis la fondation de la Ve République. Des grandes mairies au Sénat, des régions à l'Assemblée Nationale, le chef de l'état dispose, en quelque sorte, du pouvoir à tous les étages. « Cela oblige », comme on dit en ces circonstances.

« **La gauche molle** », pour reprendre l'expression de Martine Aubry, l'a donc emporté peut-être parce que, **précisément, c'est la modération que recherchaient les Français.** Comme l'indique, en miroir, la défaite d'une droite « droitisée » parfois jusqu'à l'extrême. Cette modération n'exonère pas François Hollande de trouver les chemins du changement annoncé même si le président s'est évertué à ne rien promettre qu'il ne pensait pouvoir tenir.

La nouvelle et large majorité présidentielle est attendue sur deux terrains : la République exemplaire qui permettrait au citoyen de se réconcilier avec la politique – ce sera le moins difficile- et une politique économique et sociale qui lutte contre les inégalités. De ce point de vue, la réforme fiscale dont François Hollande avait fait son cheval de bataille durant ses campagnes sera déterminante. La bataille pour une réelle justice sociale est évidemment inséparable de la lutte contre la crise qui se situe, elle, au niveau international.

De rares alliés et des adversaires déterminés

On le sait : sur ce terrain, pour François Hollande, les alliés seront rares et les adversaires déterminés. Le G20 vient de le rappeler et le sommet européen de la fin du mois risque de le confirmer. La tâche est immense,

elle concerne le sort de tous les peuples européens. Car il ne s'agit rien de moins que de remettre en cause les fondements mêmes de la politique ultralibérale de l'Union Européenne dont les échecs permanents conduisent le vieux continent dans une impasse dramatique. C'est là que l'on mesurera la volonté et la réelle capacité d'action du nouveau président français.

Hugues Le Paige

MILIEU MONDIAAL

Gaat de G20 de top Rio+20 & de VN gijzelen ten bate van een onhoudbaar economisch model?

De twintig staatshoofden van de machtigste landen ter wereld kwamen op 18 en 19 juni samen in Los Cabos in Mexico. Dit op de vooravond van de officiële conferentie van de VN, Rio + 20 genoemd, die officieel van start ging op 20 juni.

Het toevoegen van de duurzame ontwikkeling en de groene groei op de agenda van de G20 zal **dus eerst door 20 landen** besproken worden **voor dat ze door 194 landen** bekeken kan worden. Zullen de voorstellen van de G20 te nemen of te laten zijn? Zal het multilateralisme gegijzeld worden door de grote politieke en economische machten ten koste van de bevolking en van de natuur?

Toen de onderhandelingen over de slotverklaringen van de Rio+20 vast zaten, heeft **Brazilië besloten om eenzijdig een nieuw document** te publiceren dat als basis zal dienen voor de onderhandelingen die komen. Deze tekst betekent een **ernstige achteruitgang** in vergelijking met de vorige versies, die ook al onaanvaardbaar waren. Vele verwijzingen naar rechtvaardigheidsprincipes of naar elementaire rechten, zoals het recht op water en op sanering, verdwenen uit de tekst of werden ernstig afgezwakt.

Bovendien is er in de passages die handelen over duurzame ontwikkeling en over de groene economie, geen enkele referentie naar de marktmechanismen en naar de neoliberale logica.

Wat wel centraal staat in deze basistekst zijn de publiek-private samenwerking, de innoverende financieringen, zonder taks op de financiële transacties, de verdediging van de vrije markt, de aanmoediging van de "goede praktijken" van business, de promotie van privé-investeringen. Die krijgen ruime aandacht in deze verklaring. Alsof men door het versterken van het ontwikkelingsmodel gefundeerd op de macht van de financiële industrie en van de privatiseringen, een remedie zou willen bieden voor de consequenties van deze aanpak.

Geneigd om naar de G20 te trekken met dit onaanvaardbaar document in de hand, zal Dilma Rousseff, presidente van Brazilië, de zware verantwoordelijkheid op zich laden van de kortsluiting van de VN onderhandelingen.

Handelend over fundamentele bedreigingen voor het geheel van de landen op aarde, zal de conferentie Rio + 20 zo gegijzeld worden door de G20.

Op initiatief van Brazilië, gaan twintig staatshoofden, verenigd in een autogeproclameerde en autogelegitimeerde club, het bestuur van de wereld nog wat meer naar zich toetrekken met uitsluiting van 174 andere landen.

De G20 heeft nooit veel daadkracht getoond om in de diepte het actuele neoliberale onhoudbare model aan te pakken. De magere engagementen over de fiscale paradijzen of de afschaffing van de subsidies voor fossiele brandstoffen hebben nooit enig effect gehad.

De druk die de G20 uitoefent op de conferentie Rio+20 zal alleen maar de "oplossingen" versterken die erin bestaan dat ze de logica van de markt nog versterken, waarbij de natuur herleid wordt tot een financiële kwestie en tot koopwaar.

Omdat een andere wereld moet,

Eric Goeman, woordvoerder Attac Vlaanderen

Eric.goeman@attac.be; www.vl.attac.be

Hugues Le Paige

EUROPA / FINANCIËEL

"Duitse klacht streep door rekening ESM"

DIE LINKE.

Een mens moet altijd positief blijven, want als je het helemaal niet meer verwacht dat iets slechts, toch nog spaak loopt, gebeurt dat toch nog.

De Tijd had op donderdag leuk nieuws voor Rudo De Ruijter en al wie zich zorgen maakt over het EMS (zie DGB 725)

De krant berichtte: **"Door een klacht bij het Duitse Grondwettelijke Hof, afkomstig van radicale oppositiepartij Die Linke, dreigt het permanente Europese noodfonds ESM zijn start op 9 juli te missen.** De Duitse president Joachim Gauck zou op verzoek van het Hof wachten met zijn handtekening onder de Duitse ratificatie tot die klacht onderzocht is, wat 2 tot 3 weken in beslag kan nemen.

Daarmee lijkt al het werk van bondskanselier Angela Merkel, om tijdig een akkoord uit te werken met de oppositie, een maat voor niets te zullen worden. Zonder klacht zou het ESM, na de ratificatie in de Bundestag op

29 juni, nog net de deadline gehaald hebben. Maar zonder handtekening van Gauck heeft die ratificatie geen enkele waarde.

Het Grondwettelijk Hof in Karlsruhe had de Duitse president al gevraagd om enkele dagen te wachten met zijn handtekening, zodat het zich kon buigen over de klacht van Die Linke. De president liet weten op dat verzoek te zullen ingaan. Dat leidde al tot een zure oprisping bij minister van Financiën Wolfgang Schäuble. Die liet weten verbaasd te zijn dat 'twee constitutionele organen op een dergelijke publieke manier met elkaar praten'.

Het ESM kan pas opgestart worden wanneer het is geratificeerd door landen die samen 90 procent van het kapitaal van het fonds voorzien. Europa kan dus niet om Duitsland heen, aangezien Europa's grootste economie alleen al een kwart van de middelen van het ESM levert. En dat kapitaal zal nodig zijn om Spanje van de nodige financiële hulp te voorzien." (bron:

http://www.tijd.be/nieuws/politiek/economie/europa/Duitse_klacht_streep_door_rekening_ESM.9206457-3140.art?ckc=1)

Spanje of de Spaanse banken ?

Noteer nog dat de Griekse regering het bont aan het maken is. Nadat de nieuwe rechtse premier Antonis Samaras beloofd had om het land er bovenop te helpen "**met de hulp van god**" stelde hij toch wel een **bankier - Vassilis Rapanos - aan tot minister van Financiën**. Wie iets afweet van de financiën van de Heilige Stoel zelf, weet anders dat **god en geld geen goede combinatie is**.

In eigen land blijkt het vertrouwen in de overheden ondertussen verder te zakken. Ook een titel bij De Tijd was dit bericht: "**Nog niet één Vlaming op zes vertrouwt overheid.**" (jpe)

BELGIE / LA BELGIQUE

Kamer en Senaat hebben zopas de splitsing van BHV goedgekeurd. Het moest er ooit van komen, maar daarmee zijn 'onze' politici wel één van hun geliefkoosde twistappels kwijt. Benieuwd wat ze morgen zullen willen splitsen. Hun eigen portemonnee ? Het gevaar voor België als land komt echter niet alleen uit eigen middens, maar ook van over de grenzen. Over de rol van Duitsland in het opstoken van het flamingantisme had de BUB het hier een tijdje geleden al.

Vandaag bekijken we de Franse gulzigheid. Is die nu groter dan de Duitse of niet ? Bij de BUB lijken ze vooral de Franse gulzigheid te vrezen, maar anderzijds kan je toch niet naast de grote Duitse invloed op België kijken. Via de Europese Unie. Economisch hoor je ook vaak beweren dat België het goed doet omdat het **de 17de Duitse deelstaat** zou zijn . . .

België, een Franse kolonie ?

Je kon er in de aanloop naar de Franse presidentsverkiezingen moeilijk naast kijken: de anti-Belgische regimemedië, en vooral die in de "Franse gemeenschap" – de benaming is in casu toepasselijker dan de "Communauté Wallonie-Bruxelles" – schonken aan dit evenement een meer dan gewone belangstelling. Het leek wel alsof België **het 102de Franse departement** – of de 28ste regio – was geworden. Maar is dat vandaag al niet meer het geval dan we denken? **Is het toeval dat onze banken, onze gas- en elektriciteitssector alsook een groot deel van onze voedingssector in Franse handen zijn?**

In deze tekst bespreken we niet de economische, maar de politieke kolonisatie van België door Frankrijk, die vooral in het zuiden van het land waarneembaar is.

België ligt op het kruispunt van twee (gewezen) grootmachten, Frankrijk en Duitsland. Doorheen heel onze nationale geschiedenis, dus van vóór de Belgische revolutie van 1830, heeft Frankrijk zijn invloed in onze streken proberen te vergroten. Duitsland deed dat ook na 1871, maar aan die pogingen kwam (vermoedelijk) een einde met de ineenstorting van het Duitse imperialisme in 1945.

De opdeling van het Karolingische Rijk bij het verdrag van Verdun (843)

1. VOORGESCHIEDENIS : HET MIDDENRIJK

Bij de dood van de enige zoon van Karel de Grote (742-814) - Lodewijk de Vrome (778-**840**) - werd het Karolingische Rijk – dat het grootste deel van West-Europa omvatte – opgedeeld tussen Lodewijks drie zonen.

Het zogenaamde **Middenrijk**, dat Lotharius toekwam, omvatte in het noorden een territorium, groter dan de huidige Benelux (met uitzondering van het graafschap Vlaanderen, dat een Franse leen werd), waarvan de noord- en oostgrens de Rijn was. Het centrum van het Rijk omvatte een territorium, groter dan het huidige Elzas-Lotharingen, het Zuiden een gebied dat liep over Bourgondië, de Provence, het grootste deel van Noord-Italië m.i.v. Corsica. Ook delen van het huidige Zwitserland waren behoord tot het Middenrijk. Ten westen van dit Rijk ontwikkelde zich de kern van wat vandaag Frankrijk is, ten oosten ervan de kern van het huidige Duitsland. Het Middenrijk ging al snel op in deze twee staten: in het jaar 870 (verdrag van Meerssen) was de verdeling bijna totaal.

2. DE BOURGONDISCHE RIJKEN

Bourgondië ontsnapte echter aan deze opdeling. **De geschiedenis van België is nauw verweven met** de ontwikkeling van dit gebied. Al in 407 werd door de Bourgondiërs het eerste Koninkrijk Bourgondië in de streek van Worms gesticht, dat uiteindelijk door de Romeinen ten gronde gericht werd. Het tweede Koninkrijk (443-534) werd gesticht in de streek van het huidige Bourgondië en uiteindelijk geassimileerd in het Frankische Rijk, waar het tot 843 deel van zou uitmaken.

Tussen haakjes, **de Franken zijn een Germaans volk** dat tijdens de periodes van de grote volksverhuizingen bestond in de vorm van een stammenconfederatie. Een deel van hen speelde vanaf hun nederzetting in Romeins Gallië een grote rol in de geschiedenis van Frankrijk, Nederland, België en Duitsland. Zij hebben hun naam aan Frankrijk en de Fransen gegeven. De Franstalige Belgen zijn dan ook grotendeels van Germaanse oorsprong...

Bij het verdrag van Verdun werd Bourgondië opgedeeld tussen Frankrijk en het Middenrijk. Bij de verdelingen van het Middenrijk leefde het (derde) Koninkrijk opnieuw kortstondig op (855-863). Aan het einde van de 9de eeuw ontstonden er drie staten die de naam Bourgondië droegen: twee koninkrijken en een Hertogdom (°888). Beide koninkrijken werden uiteindelijk geabsorbeerd door het Heilig Roomse Rijk, op het Graafschap Bourgondië na dat in 867 ontstaan was (en tot de 13de eeuw een Duitse leen was). Het Hertogdom kwam onder de macht van de Franse koningen. In 1363 slaagden de hertogen van Bourgondië erin om het Graafschap te verwerven. Nog eenmaal poogden de Bourgondiërs hun rijk in een (vijfde) Koninkrijk om te smeden.

In de periode tussen 1363 en 1477 verwierven de hertogen van Bourgondië door huwelijken, erfopvolging en door lijfrentes een gebied dat uit twee blokken bestond: enerzijds het historische Bourgondië en anderzijds een

gebied in het Noorden, uitgestrekter dan de huidige Benelux. De poging tot vereniging van beide territoria door Karel de Stoute – om zo het Middenrijk deels te herstellen – mislukte in 1477 toen hij de slag bij Nancy tegen de Franse koning verloor.

Op het hoogtepunt van de Bourgondische macht omvatte het Bourgondisch Rijk (ongeveer) de huidige Benelux, aangevuld met grote delen van het huidige Noord-, Oost- en Midden-Frankrijk en zelfs met een deel van het westen van Duitsland. Het Prinsbisdom Luik (dat o.a. de huidige provincies Luik en het huidige Limburg omvatte) kwam slechts gedurende een korte tijd onder het Bourgondisch gezag (protectoraat **1467-1477**) en zou tot 1795 een onafhankelijke staat vormen.

Leo Belgicus: België in de 16de eeuw

3. DE FRANSE ANNEXATIES TOT DE 19de EEUW

We herinneren de lezer eraan dat de Belgische natie, ouder is dan het Koninkrijk België. Na de oprichting van België door de Bourgondische hertogen in de middeleeuwen ging het gebied vervolgens – tijdens de 15de eeuw – in Habsburgse handen over. Op 4 november **1549** werd de **Pragmatieke Sanctie** uitgevaardigd waardoor de **Habsburgse Nederlanden de iure één ondeelbare staat** werden.

Een eeuw geleden merkte de eminente Nederlandse historicus Huizinga op: "**De Zuidelijke Nederlanden [lees: België] werden in bijna alle opzichten de echte, maar aan weerszijden gesnoeide uitgroei van de Bourgondische staat**" (J. HUIZINGA, "Uit de voorgeschiedenis van ons nationaal besef", De Gids, 1ste deel, jg. 76, 1912, p. 487). Hij bedoelde daarmee allereerst dat het Koninkrijk België, zoals aangegeven, uit de Bourgondische erflanden ontstaan was, maar ook dat het doorheen de eeuwen territorium verloren had. Natuurlijk ging **het verloren grondgebied** niet alleen naar Noord-Nederland dat in 1648 als een onafhankelijke staat erkend werd, maar ook en **vooral naar Frankrijk**.

Volgende historisch Belgische gebieden werden door Frankrijk in de 15de en in de 16de eeuw geannexeerd: Bourgondië (1477), Metz en Verdun (1552), Franche-Comté (1648), Lotharingen (1648/1733), Artesië (1659), delen van Picardië en Henegouwen (1659), Duinkerke (1662), Rijsel (1668), Straatsburg en delen van Luxemburg (1684). Ook aan Pruisen gingen (in mindere mate) territoria verloren: zo bijvoorbeeld delen van Luxemburg in 1815.

Aan het einde van de 18de eeuw ontketende **het revolutionaire Frankrijk** een oorlog tegen de Habsburgse (Oostenrijkse) Nederlanden. Daardoor werd België zonder meer **ingelijfd** bij Frankrijk en dit voor een periode van 20 jaar. Tijdens de 19de eeuw heeft Frankrijk België proberen te annexeren – of tenminste plannen in die richting gesmeed – en dit zowel in de jaren 1830 als in de jaren 1860 en 1880. Toen de territoriale annexatie mislukte, heeft Frankrijk de "Waalse" (lees: francofone) en vervolgens, in de tweede helft van de twintigste eeuw, de "Vlaamse" beweging gesteund.

4. DE TWEE WERELDOORLOGEN

In de aanloop naar de Eerste Wereldoorlog (1905-1914) bereikte de Franse propagandaslag een hoogtepunt, o.a. door subsidies aan bepaalde Franstalige dagbladen, door grote investeringen in Belgische Wereldtentoonstellingen enz.. De walligant Jules Destrée – die zich weliswaar buiten de pro-Franse collaboratie zou houden – en de "Waalse" beweging vonden een nieuw symbool in Frankrijk: **de haan**. Nooit eerder in de Belgische geschiedenis werd dit symbool voor nationalistische doeleinden gebruikt. De "Waalse" vlag was geboren.

De Duitse inval in België maakte op 4 augustus 1914 abrupt een einde aan het neutraliteitsstatuut dat ons land sedert 1839 door de grootmachten was opgelegd. België streed nu aan de zijde van het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk tegen het Duitse Rijk. Wel behoorde België niet tot het kamp van de geallieerden. Frankrijk en Groot-Brittannië snelden alleen het land ter hulp waarvan ze de neutraliteit garandeerden. Toen de oorlog in 1918 eindigde, stond het de Belgen vrij om opnieuw te kiezen voor neutraliteit of om een alliantie aan te gaan. Het spreekt voor zich dat de geallieerden enorm aan sympathie en prestige gewonnen hadden en Duitsland – dat ons land verwoest en politiek ontwricht had (zie ons vorige artikel) – was al zijn vooroorlogse krediet kwijtgespeeld.

In deze context werd op 7 september **1920 een Franco-Belgisch militair akkoord** gesloten. De Vlaamsgezinden zagen hier – niet onterecht – een uiting van Frans expansionisme in. Ondertussen weten we dat het Belgische Hof een tegenstander was van het akkoord. In 1933 – vlak na de machtsovername van de nazi's in Duitsland – rees in Belgische diplomatieke kringen de angst voor een preventieve interventie van Frankrijk (Bruno DE WEVER, *Greep naar de macht*, Tielt, 1994, pp. 192-194). Op 24 april **1937** werd het akkoord opgezegd en keerde België terug naar zijn **neutraliteitspolitiek**.

De Tweede Wereldoorlog maakte wederom een einde aan deze neutraliteit. Toen de Duitse troepen op 10 mei 1940 de Belgische grens overschreden, riep België de hulp in van Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. De Duitse opmars vorderde snel en eind mei 1940 was het Belgisch leger volledig ingesloten door Duitse troepen. Op 25 mei 1940 leidde die situatie tot een **breuk tussen Koning Leopold III en zijn ministers**. Volgens de Belgische regering diende België verder te strijden als geallieerde van Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. De Koning bracht tegen deze zienswijze in dat die twee landen slechts "garanten" waren van de Belgische neutraliteit. Hij wenste niet langer dat het Belgisch leger – waarvan de situatie hopeloos werd – opgeofferd werd voor de Anglo-Franse belangen. Op 28 mei 1940 capituleerde de Koning. In Franse leidende kringen werd hij hiervoor gehaat. In een radiotoespraak noemde de Franse Eerste Minister Paul Reynaud dit zagezegd "verraad" een daad "zonder voorgaande in de geschiedenis". Terloops verweet hij nog fijntjes de Belgische Koning tot op 10 mei 1940 dezelfde waarde aan een Frans als aan een Duits woord geven te hebben [dit was een vingerwijzing naar het in 1937 aangenomen neutraliteitsstatuut van ons land]. Onder Franse druk werd de Belgische premier, Pierlot, verplicht om een verklaring voor te lezen waarin hij stelde dat de Koning een fout had gemaakt, zijn grondwettelijke eed verbroken had en zich onder het gezag van de bezetter geplaatst had. Hier ligt de oorsprong van de "Koningskwestie", die de geschiedenis van ons land in de jaren na de oorlog zou tekenen.

5. DE TWEDE HELFT VAN DE 20ste EEUW

In 1945 was het Vlaams-nationalisme, dat zich voor een tweede maal gecompromitteerd had door collaboratie met de Duitse bezetter schijnbaar volledig van de kaart geveegd. Schijnbaar aangezien de sancties voor collaboratie (de zogenaamde "repressie" – maar dat is een term die door de Vlaams-nationalisten werd uitgevonden om de Belgische overheid onterecht van excessen te beschuldigen) zeer mild waren (in tegenstelling tot de sancties in Nederland en Frankrijk). Heel wat ter dood veroordeelde collaborateurs kregen strafvermindering of zelfs straffkwijschelding. Daardoor konden de Vlaams-nationalisten zich vanaf de jaren 1950 hergroeperen en beleefde de anti-Belgische "Vlaamse" beweging in de jaren 1960 een opmerkelijke heropleving. Die opleving ging gepaard met een al even opmerkelijke opwelling van walligantische ressentimenten aan de linkerzijde.

5.1. DE KONINGSKWESTIE

Het Amerikaanse leger bevrijdde de Koninklijke Familie – die door de Duitsers gevangen genomen was op 7 juni 1944 – op 7 mei 1945. Bij de bevrijding van België in september 1944 had het Parlement besloten om Prins Karel het regentschap van het Koninkrijk toe te vertrouwen. Hoewel de Koning naar België wou terugkeren, waren de ministers verdeeld over de kwestie: de katholieken waren voorstanders, de anderen niet. Deze situatie leidde tot de val van de coalitie van Eerste Minister Achille Van Acker. Op 19 juli, werd een wet aangenomen, ertoe strekkende om een koninklijke terugkeer slechts dan toe te laten, wanneer het Belgische Parlement zich uitsprak over het einde van de "onmogelijkheid om te regeren". Die toestand was uitgevaardigd in juni 1940 door de regering Pierlot, volgend op de capitulatie. Na de verkiezingen van 1949, kwam een coalitieregering tussen katholieken en liberalen tot stand. Deze regering hield op 12 maart **1950 een volksraadpleging** over de terugkeer van de Koning op de troon.

Het resultaat was dat 57,68 % van de Belgen zich een voorstander verklaarde van de terugkeer van de Koning (tegen 42,32 % die tegen waren). De "Waalse" en "Vlaamse" regionalisten benadrukken het feit dat 72,2 % van de zogenaamde Vlamingen voorstanders van de terugkeer van de Koning waren, terwijl 58 % van de zogenaamde "Walen" tegen waren. Nochtans was er in alle Belgische provincies – Luik en Henegouwen daargelaten – een meerderheid voorstanders van de terugkeer van de Koning. Zelfs in de provincie Luik, stemde het arrondissement Verviers « ja » (60 % « ja »-stemmen). De verkiezingen van 1950 brachten de christendemocraten alleen aan de macht en zorgden voor het einde van 's Konings onmogelijkheid om te regeren. Op 22 juli 1945 keerde Leopold III terug. Ondertussen werden **betogingen en stakingen** georganiseerd, vooral door de FGVB, de socialisten, de communisten en de "Waalse" beweging. Op 30 juli 1950 werden drie mannen door de rijkswacht tijdens een samenkomst in Grace-Berleur, een Luikse voorstad, neergekogeld. Tegenover het geweld, besloot Leopold III om zijn machten aan zijn zoon **Boudewijn** over te dragen op 31 juli 1950 toen hij Kroonprins werd (op 11 augustus werd de Prins 'luitenant-generaal' van het Koninkrijk). Volgend op de troonsafstand van zijn vader (16 juli 1951), werd Boudewijn de vijfde Koning der Belgen op 17 juli 1951.

Wat was **de rol van Frankrijk** tijdens deze bewogen periode?

Eind juli 1950 vonden enkele samenkomsten plaats in Luik, met socialistische syndicalisten, gesteund door vertegenwoordigers van andere politieke partijen en van de Waalse beweging. Onder hen bevond zich André Renard, over wie we het later nog zullen hebben. De revolutionairen stelden de creatie van een "Waalse" regering in het vooruitzicht. De taak van die regering zou geweest zijn om het splitsingsproces van het land op gang te trekken. De "Waalse" regering zou kunnen gerekend hebben op een zekere sympathie van Groot-Brittannië waar de houding van de Koning tijdens de Tweede Wereldoorlog streng veroordeeld werd. Een document uit 1964 verduidelijkt: « in 1950, tijdens de Koningskwestie, werd in overweging genomen om een voorlopige Waalse regering in te stellen, gevolmachtigd om een Staten-Generaal van Wallonië samen te roepen. [...] De consul-generaal van Frankrijk, Jules-Daniel Lamazière had, op bevel van zijn ambassadeur, beloofd om twee Franse regimenten in te zetten om de nieuwe Waalse regering te steunen... » (F. SCHREURS, Quelques figures d'ancêtres, la famille Schreurs, Tome II, Luik, 1964, p. 118).

5.2. DE JAREN 60

André Renard

De spilfiguur in de volgende golf van anti-Belgische agitatie was **syndicalist André Renard**, die door de staking tegen de Eenheidswet van Gaston Eyskens (1961) een legende werd in de "Waalse" beweging en mee aan de oorsprong lag van het (ongrondwettelijke) federaliseringsproces. Drie jaar eerder had dat zelfde heerschap al geschreven:

"Ons hart blijft gehecht aan Frankrijk. Wij hebben vertrouwen in Frankrijk, dat voor ons eeuwig is [...] Daarom eindigen we zoals we begonnen met de uitroep: "Ive Frankrijk!" (André Renard in La Wallonie, 13 juli 1958).

Door wie werd Renard geïnspireerd? Door Franse agenten? Het thema verdient alleszins een veel breedvoeriger onderzoek dan tot op heden het geval was.

De heropleving van de "Vlaamse" beweging is alleszins deels te wijten aan het aan de macht komen van Charles De Gaulle in januari 1959 in Frankrijk. De Belgische historicus Vincent Dujardin zei hierover (« Saga Belgica », Le Soir, juni 2008) : « Volgens verslagen van de staatsveiligheid zou [de Franse President De Gaulle] onrechtstreeks de aanhangers van "Walen buiten" [dus zij die de tweetalige Leuvense universiteit wouden splitsen] gefinancierd hebben, wat er de Belgische regering toe gebracht heeft zich te verzetten tegen zijn bezoek aan België in 1968. »

Frankrijk, dat zich aan het begin van de 20ste eeuw verzette tegen de vernederlandsing van de universiteit van Gent zou dus plots voorstander zijn van een splitsing van een tweetalige universiteit? Deze schijntegenstelling wordt pas begrijpelijk wanneer men begrijpt dat ca. 1910 Frankrijk erop hoopte héél België als Franstalige satellietstaat binnen zijn invloedssfeer te krijgen, terwijl het 60 jaar later – de taalgrens was inmiddels afgebakend – eerst zijn zinnen op het zuidelijke deel van ons land (en op Brussel) zou zetten.

Dat verklaart waarom men in 2009 in de "Belgische" pers kon lezen dat wijlen Minister van Staat **Hugo Schiltz** van de Volksunie (de voorloper van de N-VA) **de Franse geheime dienst mede aansprakelijk achtte voor de radicalisering van het Vlaams-nationalisme** in België.

Er is trouwens geen zinnige reden om aan te nemen dat Frankrijk aan zijn noordgrens anders zou handelen dan het in **Québec** (Canada) doet, waar het de separatistische beweging openlijk steunde of nog steeds steunt. In een toespraak van de Franse president De Gaulle in juli 1967 in het Canadese Montréal sprak hij immers de historische, maar zeer ondiplomatische woorden uit: "Vive le Québec libre !". Een week tevoren had hij zijn schoonzoon toevertrouwd dat die zin als een bom zou inslaan. Maar het moest volgens De Gaulle gebeuren want het was de laatste kans voor Frankrijk om berouw te tonen voor het "verraad" van Frankrijk. Daarmee bedoelde hij dat, naar zijn aanvoelen, Frankrijk in de Zevenjarige Oorlog (1756-1763) door zijn verlies in Noord-Amerika enkele tienduizenden kolonisten in de steek had gelaten ten voordele van de Britten. Het Franse historisch besef

is dus erg groot. Zou Frankrijk het België al vergeven hebben dat het in de middeleeuwen het graafschap Vlaanderen verkreeg, dat nochtans eeuwenlang een Franse leen was?

Twee jaar vóór zijn verklaringen in Québec – in 1965 – vertrouwde De Gaulle de toenmalige Franse minister van informatie Alain Peyrefitte toe: "Als er op een dag een vertegenwoordigende "Waalse" overheid zich officieel tot Frankrijk zou richten, dan zullen wij op die dag met een groot hart gunstig antwoorden op een vraag die alle schijn van wettelijkheid heeft [...] Het is de traditionele **politiek van Frankrijk om in zijn schoot Fransen uit het buitenland te verzamelen**: "Wallonië" is van die eenheid uitgesloten door een ongeluk van de geschiedenis. Nochtans leefde ze altijd met ons in een symbiose en dat vanaf Alesia [de plaats waar Vercingetorix door de Romeinse troepen in 52 v.C. werd verslagen] tot aan 18 juni 1940 [de dag van de capitulatie van Frankrijk in Wereldoorlog II]. Het is een drama voor het "Waalse" volk om vandaag af te hangen van een ander volk dat niets anders zal doen dan het te versmachten in afwachting van de opsorping...".

Overigens beperkte en beperkt de Franse inmenging in België zich niet alleen tot communautaire aangelegenheden. Zo werd op 25 maart 1960 Georges Laperche, een Luikse professor die voorstander was van de Algerijnse onafhankelijkheid, op een brutale wijze vermoord door de Franse geheime dienst. Twee andere Belgen ontsnapten aan dit lot: bij de ene werkte het bompakket niet meteen en kon het buiten werking gesteld worden. De andere werd verwittigd door de gelukte bomaanslag op Laperche (Libération, 24 mei 2001).

6. RECENTE ONTWIKKELINGEN

Sedert de Belgische politieke crisis die begin deze eeuw opflakkerde, wordt er vanuit Parijs een meer dan gewone belangstelling voor de Belgische binnenlandse politiek aan de dag gelegd. Daarbij **kunnen de Fransen ook steunen op "Belgische" politici**. Zo verklaarde wijlen **Daniël Ducarme**, oud-« minister president » van het Brussels gewest en oud-voorzitter van de MR op 15 december 2007 in de bladen Le Soir, La Libre Belgique en Libération: "Indien 'Vlaanderen' [...] zou blijven doorgaan met de verslechtering van de relaties tussen het Noorden en het Zuiden, dan zal ik voorstander zijn van de creatie van een Franstalig België, dat met Frankrijk geassocieerd is".

Op 13 september 2010 boden Franse PS'ers Franse bijstand inzake defensie aan de "Belgische" PS aan voor het geval er een "Waal"-Brusselse rompstaat zou ontstaan. Veel minder geweten is dat de **PS al in 2008 een brochure wijdde aan het rattachisme**. Daarin stond dat er niet langer één alternatief was voor een splitsing van België ("een rest-België"), maar dat **"de vereniging/hereniging met Frankrijk (...) ook even geloofwaardig, verzekerd en aantrekkelijk is als de eerste hypothese..."** (P. HUBERT, Etat de la question; le rattachisme: une conviction en progrès en Wallonie?, Brussel, Inst. Em. Vandervelde, 2008, p. 8). Hierbij willen we ook aanstippen dat de PS, net zoals de andere anti-Belgische partijen, betaald worden met geld van de Belgische belastingbetaler, wat opmerkelijk is aangezien het hier louter om privé-clubs gaat, die niet in de Belgische grondwet vermeld worden. Datzelfde geldt voor de separatistische of extreem-regionalistische instellingen zoals het "Institut Emile Vandervelde" en het "Institut Jules Destrée".

Op 2 september 2010 verklaarde **Philippe Moureaux** (PS), één van de oudgedienden van de vele "staats Hervormingen", dat in de context van een scheidingsproces van de Belgische staat de cohesie tussen het zogenaamde "Wallonië" en Brussel versterkt diende te worden. En hij voegde er aan toe: **"men zou [daarbij] op Frankrijk kunnen steunen. Ik vind het niet idioot om daarover na te denken"**. Een week later sprak zijn partijgenoot **Guy Spitaels** op dezelfde wijze: **"Zich aanhechten bij Frankrijk? Het is een verdedigbare mogelijkheid [...] Ik heb geprobeerd België als vice-premier te dienen. Maar ben ik er emotioneel mee verbonden? Ik zoek geen uitvlucht: het antwoord is 'neen'"** (Guy Spitaels, oud "minister-president" van het Waals gewest en "Minister van Staat", Le Soir, 9 september 2011).

In de loop van **2011 ondernamen Franse agenten een onderzoeksmissie in België**, waarbij ze talloze Belgische politici, journalisten en professoren ondervroegen en die resulteerde in een lijvig rapport over de "Belgische kwestie" (zie ons artikel daaromtrent).

Het is trouwens bekend dat **notoire "rattachisten"** – personen die Zuid-België met Frankrijk willen "herenigen" – **openlijk steun krijgen van Franse politici. Jean-Luc Mélenchon**, de uiterst-linkse presidentskandidaat, verklaarde op de RTBF "**dol van vreugde te zijn**" als de "Walen" zich bij Frankrijk zouden aansluiten (LLB, 15.04.12). De Franse presidentskandidate van het Front National, **Marine Le Pen**, deed tijdens de Franse presidentscampagne van 2012 een gelijkaardige uitspraak. Overigens stelde ze een klein jaar tevoren, aan de vooravond van de Belgische nationale feestdag (20 juli 2011), in een communiqué dat als "Vlaanderen" onafhankelijk wordt, een hypothese die volgens Le Pen steeds reëler wordt, "**de Republiek Frankrijk vereerd [zal] zijn Wallonië in zijn schoot op te nemen**" en dat wegens de grote "**historische broederbanden**".

Nu kan men die uitspraken onbetekenend vinden, maar de Mélenchon en Le Pen behaalden wel miljoenen stemmen tijdens de Franse presidentsverkiezingen. Bovendien schreef de "rattachistische" RWF onlangs: "**Men moet weten dat onze stichter-voorzitter Paul-Henri Gendebien zijn boeken [...] aan de hoogste Franse dignitarissen opstuurt, waaronder ministers van de linker- en de rechterzijde. Men zou verwonderd zijn over het aantal dankwoorden, gepaard gaande met enkele woorden van steun aan ons project, van aanmoediging of eenvoudigweg van sympathie die hij als dank terugkreeg**" (persbericht d.d. 14 april 2012).

Dat geloven we best. Belgische « **rattachisten** » zijn welkom in de **Franse Senaat**, waar ze enkele jaren geleden ontvangen werden zonder dat iemand in België zich er druk over maakte. Het dagblad Le Soir schreef toen: "Men moest van zaal veranderen, want meer dan honderd personen waren op de uitnodiging ingegaan. Aan de ingang kregen ze een brochure, getiteld «De splitsing van België », opgesteld door François Perin en uitgegeven door de Franse vleugel van de rattachisten. In de zaal waren er vanzelfsprekend Senatoren, waaronder twee oud-ministers, generaals, twee ambassadeurs en een hoge gezagsdrager van Buitenlandse Zaken, die betrokken was bij de beruchte reis van generaal De Gaulle in Québec («Vive le Québec libre !»)." (Le Soir, 18 januari 1997).

Terloops gezegd is buitenlandse steun voor het voeren van een anti-Belgische propaganda in België **strafbaar** gesteld (artikel 135bis van het Belgisch strafwetboek).

BESLUIT: De politieke (en economische) kolonisatie van België door Frankrijk maakt deel uit van een **eeuwenoude Franse imperialistische geopolitiek**. Dit politiek denken is geïnspireerd door de "théorie des frontières naturelles", namelijk het streven naar natuurlijke grenzen (i.c. de Rijn). Doorheen de eeuwen zijn er verschuivingen geweest in middelen en tactiek, maar nooit in doel. We weten nu met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat, mocht België imploderen, het zgn. "Waals gewest" in één of andere vorm toenadering tot Frankrijk zal zoeken. De tekenen hiervan zijn vandaag al duidelijk zichtbaar. Uiteraard zal de Franse territoriale expansie dan niet beperkt blijven tot het zuiden van België, maar minstens ook Brussel, Voeren en de faciliteitengemeenten omvatten. Het spreekt vanzelf dat een "Vlaams" rompstaattie dan volstrekt niets in de pap zal te brokken hebben.

Men mag evenmin vergeten dat België in 1839 Nederlands-Limburg en het Groothertogdom Luxemburg aan Nederland verloor. Zeeuws-Vlaanderen en Noord-Brabant werden eerder al ontfutseld. Pruisen nam ons het Rijnland af.

Van het middeleeuwse Groot-België van Breskens tot Bazel en van Düsseldorf tot Amiens blijft er vandaag al niet veel meer over.

Anders gezegd, de Vlaams-nationalisten, die ijveren voor de vernietiging van België, werken in realiteit voor de Quai d'Orsay in Parijs en zijn zo de beste bondgenoten van het Franse imperialisme.

www.belgischeunie.be

De Groene Belg-Abonnement

Voor ieder met beperkt budget: 10 tot 25 Euro / jaar

Gewoon abonnement: 50 Euro / jaar

Steunabonnement: 75 of 100 of ... Euro / jaar

Abonnement te betalen op BE13-4253-1567-1139 - BIC: KREDBEBB

van vzw Mediadoc, Broux 73, 4830 Limbourg www.mediadoc.be - www.degroenebelg.be

*De Groene Belg is een onafhankelijke uitgave van vzw Mediadoc. Voor alle correspondentie:
mediadoc.diva@skynet.be*